

Näen enkeleitä ja paratiisin Ne eivät ole koskaan kaukana minusta vaan ne ovat osa minua. Ihminen on peräisin jumalasta ja jumalattaresta, ketkä huolehtivat meistä. On maa kaukainen jossain yläpuolellani, Se on pilvilinnojakin miellyttävämpi paratiisi. Sen kukkapuita ja väriloistoa on vaikeaa hylätä tai unohtaa. Sen hedelmätarhojen tuoksu ja keitaiden vesi ovat puhtaita ja miellyttäviä. Villieläimet vaeltavat paratiisin aroilla Ne syövät puiden lehtiä ja ruohoa. Maapallo ja kuu kiertävät aurinkoa Aivan kuin sisarukset, ne keräävät lämpönsä tuliselta äidiltään. Jos saavumme paratiisiin, saamme aina luvan nauttia sen lämmössä elämisestä ja meistä tulee ikionnellisia. Valo, joka paistaa taivaasta, voi joskus myös sokaista ihmisen. Tuleeko valo ihmisestä vaiko paholaisesta? Sitä en enää mieti, kun tiedän hyvin vastauksen. Se tulee molemmista, sekä jumalasta, että hänen vihollisestaan. Valo tulee kaikkeudesta, mikä on tyhjyyttä. Tyhjiys ei tapa kunhan siinä osaa erottaa valoa.